

Testimoni

CÀNCER D'OVARI

per Marlies Ehninger

12 d'abril del 2006

“Somni d'una galleda blava”

Estava parat a la sorra humida, lleugerament inclinat i farcit amb diari humit; un cub utilitari, blau, quadrat, comú. El diari tenia una xarxa de fils fins blancs, creixement de fongs o miceli. Vaig aixecar la capa superior, però el miceli semblava haver permeat a través del diari. Vaig treure més per veure com havia anat lluny, però de fet ja havia envaït el plàstic, ancorant el diari al cub mateix. No podia separar-los a tots dos i em vaig despertar panteixant.

Sabia molt bé què significava aquest somni. Tenia càncer?

Tot havia començat de manera prou inofensiva. Un control de rutina amb la doctora de la família on se'm va dir que estava en molt bon estat però ella sentia que hi havia alguna cosa al voltant del meu úter.

“Probablement fibroides, són inofensius. Simplement ordenem un ultrasò per estar segurs.”

Sonava raonable, però com que sempre estava ocupada amb milions de coses i ni em vaig molestar per l'ultrasò fins setmanes després. L'informe va tornar mostrant una massa o una mica multilobulada, complexa i vaig tornar a l'oficina de la meva doctora (qui, dit sigui de pas és una dona meravellosa i una doctora absolutament fantàstica).

Va resultar que l'ultrasò va elevar més preguntes de les que va contestar. Podria ser un dermoide, un quist o també, càncer d'ovari. Fins aquí jo no estava gaire preocupada. Els dermoides són creixements estranys que apareixen en llocs inesperats i que sovint contenen una barreja desagradable de diferents teixits, com ara greix, pèl i de vegades dents. Això o quists semblaven un bon diagnòstic per a mi, un que jo podia acceptar i amb què podia viure. Vaig ser referida a un ginecòleg que va voler un altre ultrasò de millor qualitat i exàmens de sang. Quan ho vaig obtenir tot, de fet podia sentir que fos el que fos, això estava creixent. Podia ficar-me al llit sobre la meva esquena, moure-la i havia començat a utilitzar pantalons amples amb una banda elàstica a la cintura. Semblava ser un quist gran, o un dermoide o el que fos.

Em sentia traïda pel meu cos. Jo feia exercici, menjava força sa, gastava molts diners a “Rainbow Foods” en suplementes i orgànics. Com s'atrevia el meu cos a fer-me això a mi? Potser tenia gas radó al soterrani? Seria la diminuta i blanca graveta del pati de residus de plom?

La meva cita de seguiment amb el ginecòleg es va presentar i em vaig asseure a l'oficina, molt en brases. Quin seria el veredict? Jo vaig deduir que necessitaria cirurgia per remoure el quist, que era el que jo havia arribat a anomenar-lo.

“Bé” va dir el doctor i va riure nerviós, “no podem estar segurs de què és aquesta cosa.”

QUÈ? vaig pensar. Encara no ho saben?

Ell va continuar: “També, un dels exàmens de sang que pot ser un indicador de càncer va mostrar una lleugera elevació.”

El vaig mirar. “Aleshores, què farà? Una biòpsia?”

“Oh, no. Això és molt arriscat, en cas que sigui maligne. I jo no estaria fent res personalment amb alguna cosa com això, hauria d'enviar-te al General per a una estadificació adequada.”

“Ahm, què és estadificació?”

“Bé, si ells sospiten càncer, segueixen un estricte procediment sobre com operar i enviaran l'embalum perquè sigui revisat mentre et tenen encara sobre la taula.”

“Aha. Aleshores, què és el que faran exactament?”

Va seguir un altre somriure nerviós seguida per “Bé, buidaran tot.”

Es va sentir com si algú hagués llençat un bloc de gel al meu estómac d'algun lloc alt.

“Definiu Tot” vaig dir en veu baixa.

“Bé, histerectomia total – úter, ovaris; també revisaran el perineu. Entraries instantàniament a menopausa.”

Honestament no puc recordar què més va passar fins que em vaig asseure en el meu cotxe a l'estacionament. Estava panteixant per aire i vaig començar a plorar. Volien castrar-me. Vaig respirar fondo, vaig agafar la meva cel·lular i vaig trucar a la meva naturòpata.

“Acabo d'assabentar-me d'alguna cosa que crec que et pot ajudar realment. Es diu la ‘Nova Medicina’” va dir la veu de Katherine. “És molt difícil explicar-ho per telèfon, però és tan sorprenent, és increïble.”

Vam fer una cita i vaig penjar. Em vaig sentir 100 lliures més lleugera, així d'alleugerida em vaig sentir quan em van oferir una alternativa.

Vaig començar a pensar en el meu bony. Jo tenia una teoria que havia expressat abans amb poc entusiasme a la meva doctora de família. Podia ser aquesta la resposta del meu cos al nadó que jo havia volgut desesperadament per anys i no tindria, ja que el meu marit havia decidit fer-se una vasectomia després del nostre primer fill? Jo havia acceptat, no permetin-me reformular això, el meu cap havia acceptat aquesta decisió, el meu ventre no ho va fer mai. Ella m'havia dit, “Crec fermament en les connexions cos/ment com aquesta; qualsevol cosa és possible”.

Després de la meva primera visita a Katherine jo ja estava fascinada amb aquesta “Nova Medicina”: aquí estava un enfocament cap a la medicina que realment explicava PER QUÈ ens vam emmalaltir; una teoria del Dr. Hamer, un metge brillant, si bé controvertit. La seva teoria, fermament basada en la ciència de l'evolució i recolzada per més de 40,000 casos d'estudi, conté explicacions que són tan lògiques que el meu cor científic d'ordinador va botar d'alegria.

La Germànica Nova Medicina (GNM), com se'n diu avui, ha provat una connexió definitiva cervell/òrgan per a qualsevol condició que experimentem. Això vol dir que algú adequadament entrenat pot mirar una tomografia del cervell d'un pacient i determinar quins símptomes experimenta en aquell moment i en realitat llegir-li la totalitat de la seva història mèdica!

Els tumors d'ovari, segons la GNM, són causats per un “conflicte de pèrdua”. Vaig analitzar els meus sentiments anteriors. Era cert. Jo no havia tingut simplement un suau desig per un altre fill, havia estat total i completament obsessionada amb aquest pensament. Si vostè creu que es pot imaginar com desesperada jo estava, pensi de nou. Dubto que se'n faci una idea.

Tenia somnis que trobava nadons abandonats en contenidors o a la porta de casa meva. Tenia fantasies d'anar a àrees afectades per desastres i tornar a casa amb jovenets orfes. M'ocupava del meu treball en una àrea dominada per homes i m'asseia en reunions, sovint l'única dona allà, i avaluava els meus companys de feina com a pares potencials materials. Encara vaig pensar a fer broma amb el meu marit per assistir a alguna orgia de sexe, per utilitzar l'oportunitat i quedar embarassada accidentalment. Em parava a la dutxa i gairebé podia sentir la meva llet pujant, encara que la meva filla s'havia deslletat anys abans. Jo estava biològicament fora de control. I durant tot això el meu cervell seguia dient: “Un cop arribis als 45, s'acaba el joc. Oblida't de quedar embarassada després d'això.”

Jo havia complert 45 anys quatre mesos abans que la meva doctora palpés els presumptes fibroides. De fet, havia perdut un fill que mai no va ser concebut excepte en la meva ment.

Els mesos següents són una imatge borrosa. El somni de la galleda blava va passar en algun punt de l'espessa boira d'experiències, commocions, sorpreses i emocions que van seguir.

Vaig assistir a seminaris de la GNM, em van fer una tomografia computaritzada del cervell sense contrast i fins i tot vaig parlar amb el Dr. Hamer en persona. Vaig veure la marca delatora del conflicte de l'ovari allà mateix a la meva pròpia tomografia computaritzada, exactament on la documentació del Dr. Hamer va dir que estaria.

I com seria el meu quist tractat d'acord a la GNM? Tal com va resultar, aquesta seria la part difícil: deixar-ho només per nou mesos, això és el que el porta madurar. Si intentes remoure'l abans, intentarà créixer de nou, fins que quedin restes de teixit d'ovari. Després d'això, si és molt gran, és clar que es pot remoure.

Atura't i treu-li importància, em vaig dir a mi mateixa. Vaig parlar amb la gent sobre el meu "quist", particularment la gent més propera a mi. Hauria estat molt difícil suportar nou mesos de pressió dels éssers estimats dient-me que "fera allò que el doctor em digués, perquè no volien perdre'm". En retrospectiva, no tinc com donar-li les gràcies a la meva germana, que estava més a prop de la veritat, prou per acceptar allò que jo estava fent sense intentar dissuadir-me. Deu haver estat increïblement difícil fer això.

Vaig anar a la unitat de càncer de l'hospital on vaig rebutjar signar el formulari rosat que hagués donat mà lliure als doctors per fer "el que és millor per a mi". El resultat? Em van dir que com que les seves mans estaven lligades no em podien operar per res. Vaig tenir ganes de preguntar al doctor si ell, despreocupadament, suggeriria a un home que es fes castrar. Ho hauria d'haver fet, però no ho vaig fer. "Bé", vaig dir, "trobi algú que ho faci".

I així van fer. Un home talentós i considerat, que, encara que de vegades sigui difícil, respecta el fet que la decisió final la té el pacient i no pas el doctor. No és que no tractés de fer-me canviar de semblar, però li vaig dir que jo havia vingut a aquesta Terra amb dos ovaris i un úter i que planejava anar-me'n amb almenys dos encara intactes, li agraeixo molt.

Em vaig acostumar que els doctors em diguessin que em moriria si persistia amb aquesta bogeria. Però, tot i així, això arriba a un. No s'equivoqui: si vostè s'atura a pensar que està anant completament en contra de l'status quo, ignorant totes les opinions convencionals sobre el càncer amb què ens renten el cervell, moltes vegades fa molta por. Vostè es qüestiona la seva salut mental, té dubtes, somia amb cubs blaus corrent perill per un fastigós bony blanc.

Si no hagués après sobre la GNM, no hagués tingut l'ajuda de la meva naturòpata i d'un doctor familiar excepcional, si no hagués tingut aquest sentiment precís que havia crescut aquest bony en lloc d'un nadó i no hagués vist prova a la meva pròpia tomografia computada amb els meus propis ulls, i finalment si no hagués tingut la previsió de callar-me la boca i mai no esmentar la paraula "Càncer" a la meva família – no sé que hagués passat. Probablement hagués caigut presa d'un sistema mèdic que no entén res. Un sistema que s'ha tornat millor i millor per detectar prematurament, però no ha fet cap progrés estadísticament significatiu en el tractament del càncer.

De fet, vaig ser alliberada del meu ovari esquerre de 4 lliures, el qual, fins al final va desafiar l'anàlisi exacta. El reporti mèdic final el va anomenar un tumor dubtós. La GNM el va anomenar un càncer d'ovari curat i la meva filla de deu anys el va anomenar "el meu germà petit, el bony porpra". Aquest darrer em feia riure i plorar alhora, i estar molt agraïda per tot el que tinc.

Això va ser fa més de tres anys i em sento fenomenal. La gent em pregunta si vaig per controls regulars i queden desconcertats quan els dic que ni em molesto. Per què ho hauria de fer? D'acord amb la GNM no hi ha cap raó. El programa biològic que el meu cos estava executant havia corregut en la seva totalitat, aleshores no hi haurà cap reparació. Un té *aquest* problema només si el procés natural és interromput i interferit. Això és gairebé incompreensible per a algú que no hagi mirat seriosament la lògica de la medicina basada en l'evolució humana. Quan es fa, una vegada que s'entén la manera com els nostres cossos es van desenvolupar durant eternitats i per què reaccionen com ho fan, vostè estarà mirant a la seva salut amb ulls totalment nous.

Si de tot això pogués compartir alguna cosa amb vostè, seria que aprengué sobre el seu cos a través dels descobriments biològics de la GNM. **Més important encara, aprengui la GNM abans d'emmalaltir-se!** És molt difícil fer-ho una vegada que desenvolupa una condició seriosa i queda estancat als motors jet de la medicina convencional. Si us plau no em malinterpreti: encara necessitem de la medicina convencional, però la necessitem amb nosaltres, vostè i jo al seient del conductor, no vençuts al seient del darrere amb algú més prenent el control. No permetria a ningú fer això amb la seva interlocutòria – no els permeti tampoc fer això amb la seva vida.

Marlies Ehninger

Font: www.LearningGNM.com

© LearningGNM.com

DESCÀRREC DE RESPONSABILITAT:

La informació d'aquest document no substitueix l'assessorament mèdic professional.